

"Μυσταγωγία και Συμμετοχή στο Άνοιγμα των Εργασιών"

Παύλος Παρίδης

Όπως κάθε άλλη εσωτερική δοξασία, έτσι και αυτή του Τεκτονισμού χρησιμοποιεί εξωτερικά νοήματα προκειμένου να γίνουν αντιληπτά τα πιο λεπτά εσωτερικά σημεία της που είναι ακατανόητα στον αμύητο.

Ας ανατρέξουμε λοιπόν στο Τυπικό μας για να δούμε το πως.

"Άνοιγμα Εργασιών"!!! Είναι αναμφίβολα το πέρασμα από μία συνηθισμένη κατάσταση σε μία κατάσταση ύπαρξης ιερής. Είναι μία διαδικασία ευθυγράμμισης, εναρμόνισης του εαυτού μας, ώστε το ανώτερο να κυριαρχήσει στο κατώτερο, ώστε ένας αέρας δημιουργίας να διώξει έντεχνα το σκότος προς όφελος του Φωτός. Είναι μία διαδικασία πέραν των ορίων του τόπου και του χώρου και δεν γνωρίζει άλλο τρόπο και άλλο χώρο από την ίδια την Αλήθεια.

Πρόκειται για ένα τελετουργικό "μιμόδραμα" στο οποίο είμαστε όλοι πρωταγωνιστές, είμαστε όλοι μέτοχοι, είμαστε όλοι υπεύθυνοι.

Κατά το Άνοιγμα των Εργασιών φιλοδοξούμε να ανοίξουμε την κλεισμένη στο κόσμο των πέντε αισθήσεων συνείδησή μας ώστε να ανυψωθεί. Κατά την πορεία του ανοίγματος, γινόμαστε φορείς ενέργειας συλλογικής την οποία διδασκόμαστε πως να χρησιμοποιούμε, έτσι ώστε να δημιουργείται κάθε φορά και εκ νέου ένα δυναμικό Ιερό της Σκέψης, ένας τόπος ιερός όπου μόνο εκεί μπορεί κανείς να ανασηκώσει το πέπλο της Ίσιδος και να φανερωθεί ο κόσμος του πνεύματος και της δόξης.

Όμως ας διατρέξουμε τις ίδιες τις γραμμές του Τυπικού, αναζητώντας να βιώσουμε τα κρυμμένα νοήματα που περικλείονται.

Όλα αρχίζουν μέσα σε ένα Σκότος που ονειρεύεται να γίνει Φως!

Παρόλα αυτά, μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, μόνο ένα μικρό φως διαφαίνεται μέσα στην ανεκδήλωτη δημιουργία του Παντός. Ένα μικρό φως ευρισκόμενο στην Ανατολή, μας υπόσχεται την δημιουργία! Προέρχεται δε από το Ακοίμητο Πυρ που υπάρχει εις πάντα άνθρωπο αναζητώντα την Αλήθεια, αλλά και στη καρδιά της μυητικής οργάνωσης υπό την αιγίδα της οποίας τελούνται αρχόμενες οι εργασίες.

Αυτό το πυρ αναπαριστά το μεσαίο κερι από το τρίκηρο της Σεβ.:, τον "Ασβεστο Αστέρα". Δηλώνει επίσης ότι όλοι όσοι εργάζονται για το Μεγάλο Σκοπό, το Μεγάλο Έργο, αντλούν ενέργεια απευθείας από την Πνευματική Ιεραρχία της Παγκοσμίου Αδελφότητας.

Πίσω από το μικρό αυτό Φως λάμπουν δύο ορόσημα, δύο αναλλοίωτοι νόμοι, ο Ήλιος και η Σελήνη.

Ο Ήλιος αναπαριστά τη λογική που φωτίζει τη "διάνοια" (το αρσενικό), σε αντίθεση με τη Σελήνη που αντιπροσωπεύει τη φαντασία η οποία μορφοποιεί τις ιδέες (το θηλυκό). Συνδυασμένες οι δύο αυτές ιδιότητες δίνουν στην εκδήλωση των ιδεών τη κατάλληλη μορφή, πρόκειται για την ενσυνείδητη αρχή, δηλαδή την ύψιστη διάνοια, αυτή τη Σοφία η οποία εδράζει στην Ανατ. και φορέας της οποίας είναι η Σεβ.:, η οποία βασιζόμενη σε αυτές τις τρεις αρχές πυροδοτεί την έναρξη του τελετουργικού!

"Αδ.: μου αναλάβετε τις θέσεις σας", αυτή η πρόσκληση είναι μία πρόσκληση να ανοιχθεί ένας τόπος διαφορετικός, ένας τόπος ιερός στο εσωτερικό του Είναι. Είναι μία πρόσκληση που μας καθιστά όλους ίσους απέναντι στην υπόσχεση που δώσαμε να επαγρυπνούμε για την Αλήθεια και να ακολουθούμε το μονοπάτι που οδηγεί στα κράσπεδα της Σοφίας. Διότι έχουμε υποχρέωση κάτω από το βλέμμα του Μ.:Α.:Τ.:Σ.: να λάβουμε τη θέση που μας αναλογεί μέσα στο ναό, καθώς και μέσα στην κοσμική δημιουργία. Είναι το ξεκίνημα προς το άγνωστο, η αναζήτηση του Απολεσθέντος Λόγου και η συνάντησή μας με την εσωτερική ενότητα.

"Αδ.: μου, μέλλομεν να ανοίξωμεν τας Εργασίας της Στ.:." λέγει η Σεβ.:. Με αυτό το παράγγελμα καλεί τα διασκορπισμένα στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα μέλη του εργαστηρίου να παρευρεθούν στις εργασίες προκειμένου για μία ακόμη φορά να ενωθούν σε μία ενεργή συνειδηση. Το άνοιγμα και το κλείσιμο του εργαστηρίου, είναι μία διαδικασία που επαναλαμβάνεται αβίαστα και την ανάμνηση της οποίας φέρουμε μέσα μας, όσο βρισκόμαστε στο βέβηλο κόσμο, μέχρι να συγκεντρωθούμε ξανά για τις επόμενες εργασίες μας.

Στη συνέχεια ακολουθεί κάτω από την πρόσκληση της Σεβ.:, η αφή των "μικρών φώτων", "Αδ.: Τελ.: εκτελέσατε τα καθήκοντά σας". Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι κάθε πράξη, λόγος, σημείο ή κίνηση επιβαλλόμενη από το τεκτ.: τυπικό, έχει μία εσωτερική σημασία η οποία μας υποδηλώνει το μονοπάτι που πρέπει να ακολουθήσουμε, προκειμένου να προσεγγίσουμε το κρυμμένο Φως. Έτσι στην παρούσα φάση η Αδ.: Τελ.: εντέλλεται αργά και τελετουργικά να μεταφέρει το Ανεκδήλωτο ακόμη Φως της Δημιουργίας από τη θέση της Σεβ.: στις θέσεις των δύο Επ.:. Για να πάρουμε όμως το μονοπάτι που οδηγεί στην Αλήθεια, πρέπει να υπάρξουν οι αναγκαίες και ικανές συνθήκες - προϋποθέσεις διαλογισμού.

"Αδ.: Α' Επ.: είσθε Τέκτων; Οι Αδ.: μου με αναγνωρίζουν ως Τέκτ.: Αδ.: Σεβ.:." Μας γίνεται ευθύς εξ αρχής κατανοητό ότι μόνον όταν το εγώ έχει δώσει τη θέση του στο εμείς μπορούμε να ελπίσουμε στο Φως. Η Τεκτ.: ιδιότητα δεν αποτελεί σημείο ματαιόδοξης προβολής, αλλά είναι μία ιδιότητα ταυτοποιήσιμη από τους άλλους, εφόσον οι λόγοι και οι πράξεις μας είναι τέτοιοι που μας επιτρέπουν να αναγνωριζόμεθα υπό των ιδίων Αδ.: ως αληθή τέκνα του Φωτός. Η ανωτέρω απάντηση της Α' Επ.: αποτελεί ταυτόχρονα και την κωδικοποιημένη φράση μέσω της οποίας η Σεβ.: αναγνωρίζει την Α' Επ.: μέσα στο σκοτάδι.

"Αδ.: Β' Επ.:, ποιαν Ηλικίαν έχετε; Τριών ετών Αδ.: Σεβ.:." Στο βαθμό αυτό κυριαρχεί ο αριθμός τρία! Γίνεται σαφές πως απαιτείται ένα πέρασμα από τη δυαδικότητα που χαρακτηρίζει το βέβηλο κόσμο, η οποία υπάρχει πάντα ορατή στο μωσαϊκό του δάπεδο του ναού, στη τριαδικότητα, νόμο που υπόσχεται την πραγματική δημιουργία, τη συμφιλίωση των αντιθέτων και αποτελεί την εκφρασμένη συνισταμένη της Παγκοσμίου Διανοήσεως.

Η ανωτέρω απάντηση της Β' Επ.: αποτελεί ταυτόχρονα και την κωδικοποιημένη φράση μέσω της οποίας η Σεβ.: αναγνωρίζει την Β' Επ.: μέσα στο σκοτάδι.

Η επόμενη κρούση - δόνηση μεταφέρει το επίπεδο της εργασίας μας από τις απαραίτητες προϋποθέσεις, στα βασικά καθήκοντα. Η κάθε αξιωματικός, αντανακλώντας ταυτόχρονα τις ιδιότητες και τα πνευματικά κέντρα του ανθρώπου, αλλά και τις καταστάσεις του σύμπαντος κόσμου με την θέση την οποία καταλαμβάνει, έχει να εκπληρώσει ένα καθήκον προκειμένου η τάξη των πραγμάτων και των γεγονότων να είναι σεβαστή.

Το πρώτον καθήκον αφού αναγνωρίσαμε την ιδιότητά μας ως τεκτ.:, είναι να βεβαιωθούμε περί της στεγάσεως μας. Πρόκειται για μία κίνηση προς τα έσω, μία διαδικασία αποκοπής μας από την καθημερινότητα, την υλική πραγματικότητα, είναι μία διαδικασία όπου καλούμαστε να αφήσουμε τα μέταλλα προ του ναού. Αλλά έχει και ένα βαθύτερο νόημα.

Οφείλουμε να απελευθερώσουμε το πνεύμα από κάθε πεποίθηση, από κάθε βεβαιότητα ή αβεβαιότητα, φόβο ή προκατάληψη και καινούργιοι, καθαροί ως άγραφη περγαμινή, να ξεκινήσουμε το έργο της εσπέρας.

Η Αδ.: Στεγ.: διασφαλίζει την εξωτερική στέγαση, ενώ η Α' Επ.: δίνοντας την απάντηση στην Σεβ.:, διασφαλίζει το επόμενο επίπεδο και βεβαιώνει και την εσωτερική μας στέγαση.

Το δεύτερο Καθήκον μας είναι να βεβαιωθούμε περί της κανονικότητας μας.

Όταν η Σεβ.: κρούει τη σφύρα της και λέγει " Αδ.: αμφοτέρων των στηλών , όρθιες , εστραμμένες προς Αν.: θα τεθείτε εις Τάξιν Μαθ.: κατά την διέλευση των Αδ.: Επ.:" τότε δημιουργείται μία σειρά κραδασμών που μας δίνουν την κατάλληλη ενέργεια για να περάσουμε στην πράξη.

Κατά το παράγγελμα αυτό της Σεβ.: , δημιουργείται η θεμελιωδέστερη μαγνητική αλυσίδα η οποία ολοκληρώνεται κατά τη διέλευση των Επ.: με τέτοιο τρόπο, ώστε όλες οι Αδ.: να συνδέονται δυναμικά μεταξύ τους σε πνευματικό αλλά και σε υλικό επίπεδο. Είναι σαν να συνδέονται μέσω της διαδικασίας αναγνώρισης με ένα νήμα.

Όταν στεκόμαστε όρθιοι και εν Τάξει, εκτός από τους δεσμούς που μας ενώνουν μεταξύ μας, εγκαθιδρύουμε μια αόρατη σύνδεση με τον ουρανό και τη γη, με τα άνω και τα κάτω, έτσι ως μαθητές Τεκ.: ανυψούμεθα σε μία στάση πνευματικής ζωής, δημιουργούμε ένα διαφορετικό χρόνο και τόπο, ορίζουμε νέες συντεταγμένες και προετοιμάζουμε το άνοιγμα της ψυχής μας στο χώρο των ιδεών.

Οι Επ.: διατρέχουν τις οικείες στήλες με τη σφύρα ανά χείρας διαγράφοντας την Τεκτονική οδό. Πρόκειται για την οδό της καρδιάς η οποία αφυπνίζει την πνευματικότητα και τη δύναμη της σοφίας μέσα μας. Οι δύο Επ.: με τον τρόπο αυτό συνδέονται με την Σεβ.: Διδ.: και αντανακλούν σε κάθε Αδ.: το φως που λαμβάνουν από την Ανατολή. Οι δύο Επ.: διευθετούν τις δύο στήλες του Ναού, αυτή του Βορρά και αυτή της Μεσημβρίας, ώστε να στηρίζουν στην προκειμένη περίπτωση το αναπτυσσόμενο κατά τις εργασίες Πνευματικό Σύμπαν.

Οι Αδ.: που πλαισιώνουν τις στήλες του Βορρά και της Μεσημβρίας είναι Τεκτ.: κανονικοί! Αυτό ακούγεται από κάθε στόμα και επιβεβαιώνεται με την κρούση που αλληγορεί την ένωση και τον συντονισμό της διάνοιας, του κόσμου της επιθυμίας και

του υλικού φορέα που αναπαριστούν η Σεβ:. με τους δύο Επ:.

Αυτό το συνειδητοποιούμε από την επόμενη ερώτηση της Σεβ:. "εις τίνα τόπο ευρισκόμεθα;". Τότε η Α' Επ:. αναγνωρίζει, διότι περί αναγνωρίσεως πρόκειται, το Ναό που οι Αδ:.. ενωμένες έχουν διαμορφώσει στον κόσμο του Αοράτου.

Σε έτερη ερώτηση της Σεβ:. , πιστοποιεί ότι "ευρισκόμεθα εις το Ιερόν της Σκέψεως και ερχόμεθα εδώ ίνα αναζητήσωμεν το Φως, το Αιώνιον Φως το περιέχον το παν, προς το οποίον το παν τείνει. Το Φως το αφυπνίζον τας ανθρωπίνους διανοίας, το Φως της Αγάπης, το οποίον ενώνει και συντονίζει πάσαν την πλάσιν". Είναι μία δήλωση που μας υπενθυμίζει ότι για τον τεκτ:., αυτό που μετρά είναι η προσπάθεια για την αναζήτηση του Φωτός.

Εάν λοιπόν επικαλούμεθα κατά το άνοιγμα των εργασιών μας τη δύναμη του Φωτός, είναι για να επιτύχουμε σε κάθε συνεδρίαση, την Ανατολή μιας ελπίδας στη ψυχή μας, την αναζωπύρωση του πνεύματός μας έτσι ώστε να λάμψει στην καρδιά μας μία φλόγα ενοποιητική, καθαρτήρια και σωτήρια.

Η επόμενη δε ερώτηση της Σεβ:. έρχεται να οδηγήσει την πορεία μας παραπέρα . "Πως δυνάμεθα να εύρωμεν το Φως αυτό, περί του οποίου ωμίλησεν η Α' Επ:.. και ποία η ωφέλειά του;"

Και η απάντηση είναι καταγιστική, πλήρης, θαυμασία και πηγή έμπνευσης "Δεν ανευρίσκομεν τούτο ποτέ πλήρως, διότι οι ανθρώπινοι οφθαλμοί δεν θα ηδύναντο να ανθέξουν εις την λάμψη του, δυνάμεθα όμως να ίδωμεν τας ακτίνας αυτού, μελετώντες την Φύσιν, παρατηρούντες τα Φαινόμενα, κατερχόμενοι εις το βάθος της Συνειδήσεως και ιδίως εναρμονίζοντες τους εαυτούς μας προς τον Παγκόσμιο Ρυθμόν".

Είναι γεγονός ότι ο άνθρωπος προκειμένου να βρει την πραγματική διάσταση της ύπαρξής του, έχει ανάγκη αρχικώς να επιτύχει τη συμφιλίωση της προσωπικότητάς του, με αυτή του Είναι του, πράγμα το οποίο έχει ήδη τελεστεί στη μέχρι τώρα πορεία του ανοίγματος των εργασιών, έχει ανάγκη να κατανοήσει το Σύμπαν, να στραφεί προς τα έσω, να γνωρίσει το βάθος του εαυτού του, μέσω μιας διαδικασίας ηθικοποίησης και τέλος να καταστεί ένα δοχείο, ένα Ιερό δισκοπότηρο, έτοιμο να δεχτεί το Φως που θα τον καταστήσει κοινωνό της Αιωνίου Δημιουργίας.

Εάν όμως προσέξουμε καλά Αδ:.. μου, θα δούμε ότι το τυπικό μας δεν δίνει καμιά απάντηση στο δεύτερο σκέλος της ερώτησης " και ποία η ωφέλειά του;" Ίσως Αδ:.. μου διότι η ωφέλεια ευρίσκεται στην ίδια την αναζήτηση του Φωτός.

Η πορεία προς την Αλήθεια είναι η πραγματική ωφέλεια. Για αυτό και το Τυπικό ορθά φαίνεται να μη δίνει καμιά άμεση απάντηση, αφήνει την απάντηση αυτή μετέωρη, προκειμένου εκ της πορείας να κατανοήσουμε την ίδια τη Συμπαντικότητα.

Και όταν η στιγμή αποβεί η κατάλληλη και η προετοιμασία έχει ολοκληρωθεί, τότε η Σεβ:. αρχίζει τον κύκλο των ενεργειών που θα διασφαλίσουν την άνοδο των εργασιών. Απευθύνεται στις Επ:.. οι οποίες κατέχουν συγκεκριμένη θέση μέσα στο Ναό, τόσο χωροταξικά, όσο και δομικά, αλλά και από ψυχολογικής απόψεως, καλύπτουν όλα τα σημεία. Μέσω του τυπικού, κάθε θέση, Ανατολή, Δύση, Μεσημβρία, συνδέεται με ένα καθήκον και αντανakλά το έργο που πρέπει να εκτελέσει κάθε αξιωματικός.

Η ώρα της εργασίας έφτασε!

Η Τεκτ.: εργάζεται την ώρα της Μεσημβρίας, πρόκειται για μία στιγμή με διαστάσεις παγκόσμιες που τον αποδεσμεύει από την έννοια του χρόνου. Μεσημβρία είναι η ώρα του απλέτου Φωτός για κάθε γεωγραφικό τόπο και κάθε γήινο χρόνο. Κατά την Μεσημβρία ο ήλιος ευρίσκεται στο ύψιστο σημείο του και παρατηρείται η πιο καθάρια φωτεινότητα. Είναι η στιγμή που καμιά σκιά δεν υφίσταται και το σκότος δίνει τη θέση του στην αποκάλυψη του Φωτός. Η Μεσημβρία είναι η ακίνητη στιγμή της απολύτου Δημιουργίας.

Η Σεβ.: Διδ.: μέσω των Επ.: καλεί τις Αδ.: να ενωθούν μαζί της προκειμένου να γίνει η τελετουργική αφή των Φώτων. Τις καλεί να υπερβούν το προσωπικό τους Εγώ και να μετάσχουν στην κοινή παραγόμενη ενέργεια, να ενωθούν μετέχοντας στο ίδιο σώμα, διαμορφώνοντας ένα κοινό εγρηγορός.

Η Στοά είναι κάτι περισσότερο από την απλή συνάθροιση ανθρώπων, είναι κάτι περισσότερο από το άθροισμα των πεποιθήσεων και των γνώσεων των μελών της.

Είναι ένα Ον ολόφωτο, ολοκληρωτικό και μοναδικό που εργάζεται εν σιγή.

Και όταν η Σεβ.: αναφωνεί " Αδ.: όρθιες και εν τάξει" είναι μία πρόσκληση να σταθούμε όλοι όρθιοι μπροστά στην Αιωνιότητα, εστραμμένοι προς το Φως, έτοιμοι να προσφέρουμε τη συνειδήσή μας στη δημιουργία.

Η Σεβ.: και οι δυο Επ.:, ανάβοντας τις τρεις στήλες, φωτίζουν διάπλατα την Στοά με το τριαδικό Φως της Σοφίας, της Ισχύος και του Κάλλους το οποίο θα επαγρυπνεί την ιερή διεξαγωγή των εργασιών, διότι τριαδική είναι και η έκφραση του ίδιου του δημιουργού. Το Φως που εκδηλώθηκε κατέρχεται από τον ουρανό στη γη και αυτό εκφράζει το τελετουργικό χτύπημα της ράβδου της Τελ.: μέσω της οποίας τα άνω συνενώνονται με τα κάτω, ενώ σε κάθε ουράνια εκδήλωση, αντιστοιχεί μία γήινη.

Στα κράσπεδα της πραγματικής μνητικής γνώσης Αδ.: μου, όλες οι φιλοσοφίες βρίσκουν τον συγκερασμό τους σε ένα μοναδικό εσωτερικό κύκλο, κάτω από το ακοίμητο Φως της Σοφίας.

Με το άνοιγμα δε του Ιερού Βιβλίου και την τοποθέτηση επί αυτού του Γνώμονος και του Διαβήτου, αποκαλύπτονται οι ερμηνείες των παραπάνω συμβόλων.

Ο Γνώμονας είναι το έμβλημα της ευθύτητας που πρέπει να εμπνέει τις σκέψεις και τις πράξεις των Τεκτ.: και εκφράζει τον ηθικό νόμο.

Ο Διαβήτης είναι το εργαλείο των μετρήσεων και της συγκρίσεως που μας επιτρέπει να μετρούμε τις συνέπειες των πράξεων μας προς τους ομοίους μας και μας ενδυναμώνει στα πλαίσια της αδελφότητας.

Η τελετουργία αυτή ολοκληρώνεται με την πορεία της Αδ.: Δοκ.:, η οποία εκπροσωπεί την κοσμική τάξη και συλλέγει την απαιτούμενη ενέργεια για την διατήρησή της.

Είναι δε ο εκφραστής αυτής διότι είναι επιφορτισμένη με το ιερό καθήκον να ανοίξει και να αποκαλύψει τον Πίνακα Χαράξεως, τον Ιερό Τάπητα.

Τρεις μαγικοί χτύποι αντηχούν στην Ανατολή, τρεις στη Δύση και τρεις στη Μεσημβρία. Το Όντος Ον είναι παρόν, έχει βρεί την πρότερη αυτού ισχύ και λάμπει στις καρδιές μας. Το έργο έχει ολοκληρωθεί.

Δεν μένει παρά μόνο η Σεβ.: να προβεί κάτω από την ιερή αψίδα της Ράβδου της Τελ.:

του Ξίφους της Δοκ.: και του δικού της Ξίφους, στη μεγάλη επίκληση "Εις δόξαν του Μ.: Α.: Τ.: Σ.:"

Αυτή την αψηλάφητη στιγμή, ο μνημένος βιώνει όλη την ενέργεια που δέχθηκε στην αρχική του μύηση, λαμβάνει μία γεύση θεϊκή και το τελευταίο πέφτει για να λάμψει η Απόλυτη Αλήθεια.

Η συμμετοχική επιβεβαίωση της επικλήσεως, γίνεται διά της τελέσεως από τις Αδ.: του σημείου, της χειροκρουσίας και της επιφωνήσεως.

Τέλος, η Σεβ.: μας καλεί λέγοντας "Αδ.: μου δεν ευρισκόμεθα πλέον εις τον αμύητο κόσμο, αφήσαμε τα μέταλλα προ της θύρας του Ναού. ας ανυψώσουμε τας καρδίας μας εν Αδελφότητα και τα βλέμματά μας ας στραφούν προς το Φως". Το Φως το οποίο επιθυμήσαμε και αναζητήσαμε είναι στην κατοχή μας, έχουμε κάνει το μετέωρο βήμα που θα μας κάνει να περάσουμε σε μια άλλη διάσταση και ανυψώνουμε τις καρδίες μας εν αδελφότητα ώστε να καταστήσουμε αυτή την αδελφότητα λειτουργική και να ανακαλύψουμε την ικανότητα ατομικής και ομαδικής πνευματικής ανέλιξης, διότι ο Νόμος της Παγκόσμιας Τάξης δεν είναι διάφορος από το Νόμο της Παγκόσμιας Ενότητας.

Σε αυτό το σημείο επιτρέψτε μου να δανειστώ τα λόγια του Αδ.: Oswald Wirth που είπε: «...υπάρχει ένας εξωτερικός Τεκτονισμός, για τον οποίο δεν είμαστε υπεύθυνοι ... Στη δική μας ευθύνη ανήκει η προσπάθεια να καλλιεργήσουμε στον εσώτερο εαυτό μας το αγνό τεκτονικό ιδεώδες. Καθένας από εμάς ας εργασθεί για τον σκοπό αυτό και το Μεγάλο Έργο θα εκπληρωθεί».

Είπον